

Rólad álmodtam  
2. fejezet - részlet

A hús esti levegőt szinte harapni lehetett. Jasmine nem látott semmit a sötét homályban, de még mindig hallotta a tapsot.

- Valaki, aki hallotta egy szomorú angyal énekét. - Szólalt meg egy kellemes mély hang.

- Nem vagyok angyal. - felelte a lány.

- De szomorú igen. - Egyre közelebből hallatszott a hang. Jasmine lassan hátrálni kezdett.

- Még ha úgy is van, akkor sincs hozzá köze sem önnek, sem pediglen másnak! - Azzal Jasmine rohanni kezdett. Nem tudta merre megy, nem látott semmit az éj leple alatt, csak futott riadtan, amerre lábai vezették.

A férfi hangja elhalt a messziségben, és Jasmine rádöbbsent, hogy igen távolra keveredhetett el, hisz itt már nyoma sem volt a vigalomnak, sem a hátsó kert virágillatának.

Sűrűn ölelték körbe a fák a sötétségben.

Kimerült volt a sok sírás miatt, és teljesen elhagyta az erő, hiszen még nem is evett semmit; ez a nagy izgalom és riadtság pedig a földre nyomta őt. Ájultan rogyott a talajra.

- Meteor! Ne! - Kiabált ziláltan. - Nem hagyatsz itt! Nem hagyom, hogy elmenj! - Jasmine próbált utána nyúlni, de már késő volt. Meteor egy magas, jóvágású férfi oldalán távozott. Még egyszer visszanézett a lányra. Meteor tekintete búsan csillant a csillagos égbolt alatt.

A férfi, aki a ló mellett sétált, szintén visszanézett, de Jasmine nem látta tisztán őt. Vonásait nem észlelte.

A titokzatos férfi oldalán lóva egyre távolodott, s végül mindkét alak sziluettje eltűnt a horizontról.

Jasmine lüktető halántékkal ébredt a fák között. Úgy vélte, már pirkad, hisz vörösen izzott a felhők alja.

- Hol vagyok? - Tette fel magának a költői kérdést, mire:

- Tételezzük fel, hogy a semmi közepén vagy, kis angyal. - Megint az a hang. Jasmine azt hitte csak képzelődik, biztosra merte volna venni, hogy megbolondult, de ekkor a fák közül egy férfi lépett ki.

- Nem létezik olyan, hogy a semmi közepe. Mindenki tudja, hogy nincs olyan, hogy semmi, mert a semmi az nem van, hanem nincsen, és ami nincsen, annak nem lehet közepe. - Bizonygatta a lány.

- Akkor, hogy lehetséges az, hogy mégis itt vagy a semmi közepén? Mert ez a hely, ahol most vagy, tényleg a semmi közepe. Ez az én birtokom kis angyal, és úgy hívom, hogy: "A middle of nothing". Tehát, a semmi közepe mégis csak valószínűbb annál, mint ahogyan azt te gondoltad.

- Én nem tu... Nem tudtam. Elnézést. - Dadogta zavarodottan Jasmine.

- Elnézem neked. De talán ahelyett, hogy csipkelődsz velem, elárulhatnád, hogy hol laksz, mert kétlem, hogy innen egymagad eltalálnál oda. Vagy tévednék?

- Pedig biztos eltalálok! - Makacskodott Jasmine.

- Efelől erős kételyeim vannak. Hófehér majd elvisz bennünket.

- Hófehér? Ő a lovad? - Jasmine szeme felcsillant. - Biztosan nagyon különleges.  
- Igen az. De majd meglátod, ha velem tartasz.  
- Rendben.

- Gyere, add a kezed. - Jasmine el is felejtette, hogy még mindig a földön ücsörög, és lassan, de félénken odanyújtotta karját a férfinak.  
Minden tagja sajgott, de nem bánta.  
- Na és, kis angyal, hogy hívnak?  
- Jasmine. A nevem Jasmine Johnson, és nem kis angyal.  
- De attól függetlenül szólíthatlak kis angyalnak, nem?  
- Nem! - Ellenkezett a lány. - És önt hogy hívják?  
- Cole Woods. De neked csak Cole, kis angyal.

- Talán akkor kezdhethénk előlről. Örvendek Cole! - És Jasmine napok óta most elsőször mosolyodott el.

- Részemről a megtiszteltetés, kis angyal! - Mondta, és lágy csókot lehelt a lány csuklójára. Jasmine nem értette, hogy változtak meg ilyen hirtelen a gondolatai. Az előbb még makacs volt, mint egy öszvér, most meg hagyja, hogy ez az idegen a csuklóját csókolja, és amit még inkább furcsállt, az az volt, hogy szinte felperzselte a bőrét ez az apró gesztus, és nem csupán bőrét. - Nem Jasmine... Nem is ismered. Vedd el a kezed, de most! - Gondolta magában a lány. Majd hirtelen elrántotta karját a férfi puha ajkaitól.  
Erre Cole elmosolyodott.

- Jó. - Mormogta magában, és széles vigyorra nyílt az ajka.

- Mit mondott? - Kérdezte a lány, miközben úgy tett, mintha nem hallotta volna a férfi elégedett válaszát.

- Semmit, semmit. - Válaszolt. A hangja annyira nyugodtan csengett. Jasmine nem hitt a fülének.  
Nem értette ezt az egészet...  
- Cole?  
- Igen, kis angyal?

- Nem mennénk? Kíváncsi vagyok Hófehérre, és szeretnék pihenni is. Sajog mindenem... - Mondta őszintén, de közben figyelem elterelésnek is szánta kijelentését. Leginkább saját gondolatait szeretne volna elkergetni.  
- Természetesen mehetünk.

Azzal szép lassan átvágtak a Semmi közepén, kikeveredtek a fák sűrű erdejéből, és egy hatalmas kőházhoz értek.  
- Ez a te otthonod?

- Nem, ez az istálló. - Csipkelődött a férfi. - Hát persze, hogy ez az otthonom.  
- Nagyon humoros... - Puffogott pisze orra alatt Jasmine. - De szép.

Óriási kőfalak emelkedtek a magasba, karcolva az égbolt alját. Az ablakok viszont groteszk módon nem illettek a képbe. A kőfal egy ódon várkastélyra emlékeztetett, míg az ablakok barokk stílusban meredtek maguk elé.

Középen három ablak boltívvvel húzódott, s domború indák arany színben díszeltek rajtuk,

alattuk pedig egy erkély húzódott végig, melynek korlátját szintén aranyló indák díszítették. Míg a szélső ablakok teljesen eltérőek voltak. A mintázatuk visszafogott, fehér dombormű volt, mely átölelte az ablakok alját, egységet kialakítva az immár nem boltívvel ellátott ablakok között. Ez az eltérés, az elrendezés, a díszítés arra engedett következtetni Jasminenak, hogy az ablakok utólag lettek átalakítva, de ezen megfigyelésének nem adott hangot. Csupán csendben gyönyörködött a mives munkában.

Ekkor Cole hangja rántotta vissza a valóságba, s a lány riadtan pislogott. Annyira belemerült az épület szépségeibe, hogy el is felejtette, hogy nincs egyedül.

- Nos, ácsoroghat itt kis angyal akár egész évben is, de tudomásom szerint akkor majdnem bizonyos, hogy sosem tér haza.

- Ó, elnézést! - Szabadkozott Jasmine.

- Elnézem önnek, kis angyal!

Azzal tovább indultak, egy keskeny kis ösvényen. Jasmine úgy érezte, már egy napja sétálnak, pedig alig tíz perc telhetett el. De ekkor megpillantott az istálló előtt egy gyönyörű éjsötét paripát. Sűrű sötét sörényét szellő borzolta, mellső lábaival pedig nagyokat dobantott örömeiben, amint megpillantotta gazdáját.

Megrázta büszke fejét, s Cole elé vágatott, majd alig pár centiméterre Cole lábától hirtelen lefékezett s óriás fejét gazdájának mellkasához nyomta.

- Hiányzott neki. - Jegyezte meg csendesen Jasmine.

- Ő is nekem. - S Cole megveregette kancájának nyakát.

Erre az nagyokat prüszkölt, szinte könyörgött azért, hogy még több simogatást kapjon.

- Jól van Hófehér, jó kislány vagy.

Ám ekkor Hófehér észrevette, hogy Cole nincs egyedül. Kíváncsian fordult a jövevény irányába.

- Szia Hófehér! Én Jasmine vagyok, örülök, hogy megismerhetlek.

A ló a lány tenyerébe nyomta orra hegyét, mintha azt mondaná: - Részemről az öröm.

- Én is kedvellek kislány, súgta a lány az állat fülébe. Emlékeztetsz valakire. Nagyon... - S erre a lány szeméből halovány könnycsepp csordult.

Hófehér megérezte Jasmine bánatát, s hozzábújt. A lány szorosán átölelte a ló nyakát.

Jól esett neki ez a közelség. Pár napja vesztette el Meteort. De most elképzelni sem merte, hogy új barátját, Hófehért is elveszíti majd egy napon. Mert így lesz.

Cole haza üget vele, s soha többé nem látja sem a férfit, sem pedig Hófehért.

S míg efféle gondolatok gyötörték, addig két meleg tenyér megragadta derekát, s a ló hátára helyezte apró testét.

Jasmine most sokkal kisebbnek érezte magát, mint eddig valaha. S törékenyebbnek.

Forró könnyek áradtak szét arcán.

Cole ezután felpattant mögé, s ő csak azt érezte, hogy egygyé válnak a lóval.

Hús szellő szárította arcára könnyeit, de szemei fájó-vörösén izzottak szőke fürtjei alatt megbújva.